

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou ve věci žalobce **P. M.**, bytem, zastoupeného JUDr. Adamem Rakovským, advokátem, AK RAKOVSKÝ a PARTNERS, v.o.s., se sídlem 120 00 Praha 2, Václavská 316/12, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem 587 33 Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.8.2010, č.j. KUJI 614 72/2010, sp. zn. OOSČ 3263/2010 OOSC /98,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen uhradit žalovanému náklady řízení ve výši 4.875,-Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku na účet žalovaného.

III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 12.4.2010, č.j. a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správním orgánem I. stupně byl žalobce shledán vinným spácháním přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů, neboť dne 3.10.2009 v 11:30 hod jako řidič osobního motorového vozidla rz. na dálnici D1 v prostoru 136 km ve směru na Brno jel nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 130/km/h naměřena rychlost 191 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$ mu byl jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 185 km/h, tím překročil rychlost na dálnici o 55 km/h. Svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů.

Za výše uvedený přestupek mu správní orgán uložil pokutu ve výši 5.000,-Kč, sankci ve formě zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dál mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000,-Kč.

Žalobce ve včas podané žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné v důsledku podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a tudíž je nepřezkoumatelné. Správní orgán I. stupně předvolal účastníky k ústnímu jednání, žalobce však byl v pracovní neschopnosti od 9.4.2010 do 21.4.2010 a z jednání se omluvil dopisem adresovaným správnímu orgánu, který zaslal běžnou zásilkou prostřednictvím České pošty. Ihned po ukončení pracovní neschopnosti žalobce své důvody neúčasti řádně doložil zprávami z ambulantního vyšetření ze dne 8.4. a 21.4.2010 a rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti díl V, č. B1127756 ze dne 21.4.2010. Žalovaný však tuto omluvu nevzal v úvahu a ve věci rozhodl v nepřítomnosti žalobce. Tím žalobce považoval jednání správního orgánu I. stupně jako nezákonné, které zasáhlo do jeho práv. Správní orgán II. stupně – žalovaný jeho důvody též neuznal a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Soud rozsudkem ze dne 17.1.2011, č.j. 57A 68/2010 – 29 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť omluvu žalobce shledal jako náležitou, bezodkladnou i když tvrzená omluva žalobcem dle sdělení správního orgánu I. stupně nedošla. Soud uznal důvody žalobce, že neměl žalobce jinou možnost, než poslat omluvu obyčejnou zásilkou, nikoliv doporučeně, neboť tento byl doma upoután na lůžko a předem se z jednání nemohl omluvit.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalovaný kasační stížnost a na základě podané kasační stížnosti NSS v Brně svým rozsudkem ze dne 17.8.2011, č.j. 9As 43/2011 – 67 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17.1.2011, č.j. 57A 68/2010 – 29 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu jednání, neboť uznal důvody stěžovatele, že krajský soud nesprávně v řízení posoudil právní otázku podmínek pro projednání přestupku bez účasti žalobce. Vycházel přitom v rozporu s ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. z tvrzení a argumentů žalobce, které neuplatnil v řízení před správními orgány, které na takové tvrzení a argumenty nemohly reagovat. Jednání žalobce dle žalovaného však neodpovídalo skutkovému stavu, žalobce ve své omluvě nenamítal, že byl odříznut od světa a neměl z toho důvodu možnost omluvit se. I když v projednávaném případě není sporu o tom, že existoval závažný důvod, který žalobci znemožnil účast na jednání, ovšem existence takového důvodu nebrání v projednání přestupkové věci bez přítomnosti obviněného z přestupku v případě, že obviněný je schopen důvod své nepřítomnosti včas sdělit. Žalovaný je přesvědčen, že z tvrzení žalobce jednoznačně vyplynulo, že byl schopen poštovní zásilku s omluvou odeslat doporučeně. Vzhledem k tomu, že obyčejnou poštovní zásilku správní orgán I. stupně nepřevzal, zaslání této zásilky je pouze v rovině obecného tvrzení, proti němuž stojí objektivní skutečnost, že správní orgán žádnou takovou zásilku neobdržel.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Pro zhodnocení věci bylo podstatné posouzení, zda konkrétní okolnosti žalobcovy pracovní neschopnosti svědčí pro nebo proti závěru, že i následnou omluvu lze v daném případě posoudit jako bezodkladnou a náležitou. Žalovaný zaslal správnímu orgánu I. stupně údajně další omluvu, ovšem v době, kdy správní orgán I. stupně ve věci již rozhodl. Konstatoval, že ze samotné podstaty náležité omluvy vyplývá jasná preference, aby taková omluva byla učiněna ještě před jednáním, resp. úkonem, jehož se má předvolaný účastnit. Možnost omluvit svou neúčast až dodatečně, tedy po takovém jednání či úkonu, nabývá své opodstatnění především tam, kde předchozí omluvu nebylo z objektivních příčin možno učinit předem. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se stěžovatelem, že následnou omluvu nelze v daném případě považovat za bezodkladnou, tedy náležitou, jelikož již v řízení před žalovaným bylo náležitě objasněno, že žalobce měl možnost učinit omluvu předem. Sám žalobce v dodatečné omluvě i odvolání uvedl, že v průběhu pracovní neschopnosti písemnou omluvu zaslal. O tom, že by taková omluva správnímu orgánu došla, ovšem není ve spise žádný doklad. Ve své omluvě ze dne 22.4.2010 poukázal na to, že předchozí omluvu zaslal obyčejnou, nikoliv doporučenou poštou, i tak věří, že byla správnímu orgánu doručena. Žalobce uvedl, že dne 9.4.2010 jej navštívil švagr, kterému podal dopis s omluvou pro správní orgán. Švagr tento dopis poslal obyčejnou poštou, nikoliv doporučeně. Zdejší soud konstatuje, že z těchto okolností jednoznačně vyplývá, že povaha pracovní neschopnosti žalobce mezi 9.4.2010 a 25.4.2010 nebyla takového charakteru, aby mu zcela znemožnila zaslat omluvu z ústního jednání nařízeného na 12.4.2010. Z vlastních vyjádření žalobce totiž vyplývá, že takovou omluvu ještě v době pracovní neschopnosti zasílal prostřednictvím švagra, a to ještě přede dnem nařízeného jednání, rozhodně tedy byl schopen omluvu zaslat. Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že vzhledem ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu byl žalobce i přes pracovní neschopnost schopen učinit omluvu ještě před nařízeným jednáním, což zcela jednoznačně plyne z vlastních vyjádření žalobce, nebyl proto důvod považovat za bezodkladnou omluvu až omluvu následnou. Pokud žalobce tvrdil, že taková omluva byla zaslána, zcela nepochybně z uvedeného plyne, že zaslat omluvu správnímu orgánu bylo možné. Vzhledem k námitkám žalobce NSS konstatoval, že se ještě krajský soud v dalším řízení bude muset vzhledem k žalobním námitkám a nemožnosti považovat následnou omluvu za bezodkladnou, detailně zabývat omluvou, o níž žalobce tvrdí, že jí prostřednictvím švagra zaslal a o níž správní orgány tvrdí, že jim nedošla.

S ohledem na právní závěr NSS, že Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda následnou omluvu učiněnou žalobcem v posuzované věci považovat za bezodkladnou a tím i náležitou, dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, jak je výše uvedeno a proto rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

V dalším řízení žalobce u Krajského soudu v Brně uvedl, že v každém případě trvá na tom, že po úraze omluvu na správní orgán I. stupně zaslal prostřednictvím svého švagra a že se jednalo o bezodkladnou omluvu. Nikde není stanoveno, že omluva se musí zasílat pouze

doporučenou poštou a že se nesmí zaslat poštou obyčejnou. Poukázal na závěr rozsudku NSS Brno, aby soud učinil ještě šetření v této oblasti a žalobce je přesvědčen, že obyčejná pošta se eviduje a že určitě zásilka, kterou zaslal, se dá dohledat, proto navrhl, aby byl proveden důkaz výsledkem švagra žalobce a doručenou poštou žalovaného, kde se dle přesvědčení žalobce i obyčejné zásilky evidují. Na tomto závěru setrval. Soud za účelem provedení navržených důkazů věc odročil s tím, že vyžádal sdělení pošty, prostřednictvím níž byla zásilka (obyčejná) dne 9. nebo 10. dubna 2010 odeslána prostřednictvím švagra žalobce O.A. a byla adresována Městskému úřadu Jednalo se o poštua zároveň učinil dotaz i u pošty v místě, kam byla zásilka adresována, tj.

Dále zavázal žalovaného tím, aby k dalšímu jednání předložil knihu doručených zásilek z období od 9. dubna do 21. dubna 2010, z níž by se zjistilo, zda eviduje nedoporučené zásilky.

Česká pošta pro region Praha ve svém sdělení ze dne 13.4.2012 sdělila, že není možné sdělit, zda ve dnech 9. a 10.4.2010 byla podána na, obyčejná listovní zásilka, neboť Česká pošta evidenci podaných obyčejných zásilek nevede jmenovitě a jednotlivě. Proto není možno potvrdit podání této zásilky. Obdobné sdělení sdělila i Česká pošta pro region Jižní, pod níž spadá i pošta ve a ve svém sdělení ze dne 11.4.2012 uvedla, že vzhledem k tomu, že se jedná o obyčejnou zásilku, tato není evidována a tudíž žádosti nemohou vyhovět.

Žalovaný předložil seznam doručených písemností došlých na odbor dopravy Městského úřadu, a to v období od 9.4.2010 do 21.4.2010. Z fotokopie této doručené knihy, z níž soud zjistil, že si odbor dopravy zapisuje veškeré došlé i odeslané zásilky, včetně zásilek obyčejných i doporučených, že zásilka tvrzená žalobcem v rozmezí tohoto období správnímu orgánu I. stupně nedošla. Na základě výše uvedených důkazů Krajský soud v Brně nepovažoval za relevantní vyslechnout navrženého svědka, který v podstatě mohl svědčit pouze o tom, že uvedenou zásilku na poštu donesl a poslal. To byla skutečnost, která byla známa od začátku jednání, ale svědek nemohl již potvrdit, že tato zásilka byla správnímu orgánu I. stupně doručena. Soud se tedy opřel o výpis z knihy doručených zásilek na Městský úřad, odbor dopravy Velké Meziříčí, kde tato zásilka zaslána nebyla, i když si správní orgán I. stupně vede v evidenci zásilek doporučených i obyčejných. Tvrzení svědka, že omluvu zaslal včas, nemění závěr soudu v tom, že tato zásilka prostě nedošla, tudíž správní orgán se o ni nedověděl a nemohl vycházet z této omluvy a tudíž omluva, která došla až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemohla být považována za včasnou a bezodkladnou.

Soud na základě přezkoumání všech skutečností nacházejících se ve správním spise dospěl k závěru, že žalovaný se s námitkami žalobce opakujícími se v žalobě dostatečně vypořádal přiléhavou a vyčerpávající právní argumentací obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud na tuto argumentaci odkazuje, neboť s ohledem na obsáhlost odůvodnění by bylo duplicitní se vyjadřovat a proto v souladu s usnesením Ústavního soudu

II. ÚS 251/2003 strana 3, odst. 3 na ni odkázal. Dále odkázal na právní závěr NSS v rozsudku ze dne 17.8.2011, č.j. 9As 43/2011 – 67, kterým je krajský soud vázán.

Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobních námitkách neuplatnil námitku, že by se přestupku nedopustil, pouze namítal vady procesního charakteru, které byly výše posouzeny a soud dospěl k závěru, že jednáním správního orgánu I. stupně ani II. stupně nedošlo k porušení práv žalobce. Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného a po provedení všech důkazů výše uvedených dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není, proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Žalobce ve věci úspěch neměl, soud proto rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný však uplatnil v řízení vynaložené náklady na cestovním ve výši celkem 4.875,-Kč, soud tyto náklady uznal za důvodné, proto zavázal žalobce, aby žalovanému tyto náklady uhradil do 30-ti dnů od právní moci rozsudku na účet žalovaného. Jedná se o cestovné vozidlem a jedná se o spotřebu pohonných hmot vynaložených na cestu k jednání ke Krajskému soudu v Brně dne 10.1.2011 a 17.1.2011 ve výši 2.390,08,-Kč dle rozpisu založeného ve spise a dále spotřeba pohonných hmot ve dnech 26.3.2012 a 14.5.2012 ve výši 2.485,12,-Kč, celkem tedy 4.875,20,-Kč, což činí 4.875,-Kč po zaokrouhlení. Rozpisy těchto nákladů jsou založeny ve spise.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. května 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně